

Τίτος Πατρίκιος

Τα Βουνά

Πρώτα ήταν η θάλασσα.
Γεννήθηκα ανάμεσα σε νησιά
νησί και εγώ πρόσκαιρα αναδυμένο
όσο να δω ένα φως και αυτό σαν πέτρα
και πάλι να βουλιάξω.
Τα βουνά ήρθαν αργότερα.
Τα διάλεξα.
Έπρεπε κάπως να συμμεριστώ το βάρος
που αιώνες πλάκωνε τον τόπο.

Μάιος 1968

Γιάννης Ρίτσος, Δεκαοχτώ λιανοτράγουδα της πικρής πατρίδας

1. Αναβάφτιση

Λόγια φτωχά βαφτίζονται στην πίκρα και στο
κλάϊμα,
βγάξουν φτερά και πέτονται - πουλιά και
κελαϊδάνε,

Και κειός ο λόγος ο κρυφός - της λευτεριάς ο λόγος
αντίς φτερά βγάξει σπαθιά και σκίξει τους αγέρες.

2. Κουβέντα μ' ένα λουλούδι

- Κυκλάμινο, κυκλάμινο, στου βράχου τη σκισμάδα,
που βρήκες χρώματα κι ανθείς, που μίσχο και
σαλεύεις;

- Μέσα στο βράχο σύναξα το γαίμα στάλα - στάλα,
μαντίλι ρόδινο έπλεξα κ' ήλιο μαζεύω τώρα.

4. Λαός

Μικρός λαός και πολεμά δίχως σπαθιά και βόλια
για όλου του κόσμου το ψωμί, το φώς και το
τραγούδι.

Κάτω απ' τη γλώσσα του κρατεί τους βόγγους και τα
ζήτω
κι αν κάνει πως τα τραγουδεί ραγίζουν τα
λιθάρια.

17. Ο ταμένος

Εδώ σωπαίνουν τα πουλιά, σωπαίνουν οι καμπάνες,
σωπαίνει κι ο πικρός Ρωμιός μαζί με τους νεκρούς
του

Και πα στην πέτρα της σιωπής τα νύχια του
ακονίζει
μονάχος κι αβοήθητος της λευτεριάς ταμένος.

18. Τη Ρωμιοσύνη μην την κλαίς

Τη Ρωμιοσύνη μην την κλαίς, - εκεί που πάει να
σκύψει
με το σουγιά στο κόκκαλο, με το λουρί στο
σβέρκο,

Νάτη, πετιέται αποξαρχής κι αντριάει και
θεριάει
και καμακώνει το θεριό με το καμάκι του ήλιου.